

2044

Frank den Hollander

Er heerst een gezellige drukte in KraakHemelStaete, het splinternieuwe onderkomen van de Stafdienst Informatie. Veel oudgedienden hebben zich gemeld op de receptie ter gelegenheid van het tachtigjarig bestaan van wat men vroeger noemde RC, Informatie- en Communicatietechnologie aan de RUG.

Nu de verhuizing uit de volledig onder water gelopen en daarvoor al jaren compleet verloederde Zernikeborg een feit is, kijken de betrokkenen met enig leedvermaak terug op het jaar 2004, toen stilgestaan werd bij het veertigjarig jubileum van het toenmalige RC.

"In die tijd was het natuurlijk logisch dat er zo'n gebouw werd neergezet", zegt medewerker van het eerste uur Jan Kraak. "Overall liepen kabelgoten, het hele gebouw hing sowieso met kabels aan elkaar. Je had toen nog wat ze in die tijd een 'netwerk' noemden!"

De omstanders lachen mee met de krasse bejaarde. "Ja, en iedereen had toen toch een eigen kastje op zijn bureau staan?" vraagt een meisje nieuwsgierig. "Een, hoe heette dat, WC of zo?"

"Een PCI!" verbetert Kraak. "Ja haha, dat was wat. Daarin zat een soort schijf met informatie die je nodig had om te werken... en je moest dat ding elke ochtend aanzetten!"

Ongeloof maakt zich nu meester van de jonge toehoorders. "Echt waar?" roept er eentje. "Hoe

kwamen die mensen ooit aan werken toe!?"

De kring wijkt nu uit elkaar voor de volautomatische elektronische rollator van Jan Hemel. Er wordt vol ontzag naar de bijna negentigjarige opgekeken; het jonge meisje fluistert tegen de jongeman naast haar dat we hier te maken hebben met de man die veertig jaar geleden een van de eersten was die gesproken commando's aan zijn computers gaf.

"Hoe deden ze het voor die tijd dan?" fluistert de jongen terug. "Ik geloof dat ze dan afzonderlijke letters aantikten, op een soort plankje", verzucht het meisje met een mysterieuze blik. "Weet je nog, Jan?" vraagt Hemel aan zijn oude kompaan Kraak, "dat we allemaal op onze eigen kamer zaten, en hoe heet dat, íemeels aan elkaar stuurden?"

"Hohoho!" buldert Kraak, "ja, zat je een heel verhaal te typen, dat een ander dan een minuut later aan de andere kant van de gang ging zitten te lezen!" Beide heren schuddebuiken het uit. "En dan liepen we een paar keer per week met zijn allen naar een apart kamertje, om gewoon met elkaar te praten, met koffie erbij!"

"Ja", herinnert Kraak zich, "en dat noemden ze dan vergaderen!" Weer grote hilariteit alom.

Na deze vrolijke anekdotes is het tijd om het nieuwe Informatiegebouw te gaan

bekijken. De beide heren hebben nog geen ID-chip in hun pink geïmplanteed gekregen; daarom blijven ze keuvelend achter terwijl het jonge meisje ons rondleidt door de geheel open ruimte, met slechts hier en daar een medewerker in een zitmeubel dat het meest lijkt op de rieten badstoelen die anderhalve eeuw geleden op het strand van Zandvoort stonden. In deze zogeheten Info-Seats kunnen de medewerkers al hun werkzaamheden verrichten, van het elektronisch inspreken van teksten via het vergaderen per tekst-beeld-notuleermodule tot en met volledige data-injectie. Een senior assistent krijgt juist via een elektrode op het voorhoofd de nieuwste beleidsnota Universitair Beheer in de relevante hersenkwab gestraald, terwijl zijn collega naast hem de personeelsreis van de week ervoor nog eens intraveneus en in streaming video terugkijkt. Weer terug op de receptie zitten de beide naamgevers van het nieuwe gebouw nog steeds samen herinneringen op te halen. "Personeelsreis?" reageert Kraak als we verslag doen van wat we gezien hebben. "Dat deden we vroeger ook wel eens. Dan gingen we met zijn allen in een bus, ergens heen!" Het jonge meisje rolt ongelovig met haar ogen.

H

K

A

T

E

S